

כדאמרין, ומפרשים שמחמת קושיית רבא חזרו ואמרו שיש לגרוס בלשון רבי יוחנן כדלעיל 'זר שסידר שני גזירי עצים חייב הואיל ועבודת יום היא', ועל לשון זו אין להקשות שיפסו לה בפני עצמה, כי יש הרבה מעבודות היום שאין מפסיים עליהן בפני עצמן (תוס' ד"ה יפסו ומהרש"א בדעתו).

אף אָנן נמי תנינא אָמר לָהֶם המּוּמָהּ וְכוּ' וְאֵילוּ זְמַן סִידוּר גְּזִירֵי עֲצִים לֹא קָתְנִי, והרי לנו שהיא עבודת לילה, וזהו גמר סידור המערכה, ואילו סידור האיברים הוא תחילת עבודה חדשה, שהרי היא עבודת יום, ונמצא אם כן שסידור שני גזירי עצים הוא עבודה תמה (רש"י). ויש שכתבו, שבגמ' הביאו ראייה זו כדי לומר שאף שרבה הקשה על לשון זו של רבי יוחנן, אין הכרח לחזור ולגרוס בלשונו כדלעיל 'הואיל ועבודת יום היא', אמנם לבסוף דחו סיוע זה, ולמסקנת הגמ' נדחו כל הלשונות שנאמרו בשם רבי יוחנן, מלבד הלשון 'זר שסידר שני גזירי עצים חייב הואיל ועבודת יום היא' (ע"פ תוס' ד"ה יפסו). ואף שבאמת דעת רבי יוחנן שסידור שני גזירי עצים הוא עבודה תמה [כמובא בגמ' לעיל (כד, ב)], ובודאי רבא נחלק עליו, מכל מקום העדיפו את הלשון דלעיל, שזר שסידר שני גזירי עצים חייב משום שהיא עבודת יום, שכן לשון זו שחייב משום שהיא עבודה תמה תמוהה קצת, שהרי אין חיוב מיתה על עבודה שאינה תמה, וכיון שאמר שהוא חייב מיתה, מובן מאליו שהיא עבודה תמה, ומיותר לומר זאת בפירושו (שיח יצחק).

זֶר שְׁסִידֵר שְׁנֵי גְזִירֵי עֲצִים חַיִּיב הוּאִיל וְעִבּוּדָה תְּמָה הִיא - כן היא שיטת רבי יוחנן, ונחלק בכך על רב ולוי, שלדעתם סידור שני גזירי עצים אינו עבודה תמה משום שיש אחריו סידור איברים [כמבואר לעיל (כד, ב)] (רש"י ד"ה אף). ולפי לשון זו נמצא, שסידור שני גזירי עצים הנושעה בלילה כשר, לפי שהוא גמר סידור המערכה שהיא עבודת לילה, אמנם לפי הלשון הראשונה בדברי רבי יוחנן, סידור שני גזירי עצים הוא עבודת יום, שאם עשאוה בלילה היא פסולה (ליקוטי הלכות בזבח תודה יומא סוף עמוד ח, ב, ופסק שיש להחמיר להלכה).

הָכִי קָאָמַר יְפִיּוּסוּ לָהּ בְּפָנֵי עֲצָמָה, ועל דברי רבא בלישנא קמא דלעיל לא תירצו כן, אלא אמרו שבריינתא זו נשמטה ממנו, לפי שסברו שמשמעות לשונו 'תיבעי פייס' היא שאין לה פייס כלל (ריטב"א לעיל כז, ב). ויש שפירשו, שלעיל סברו שאין לפרש שכוונתו להקשות רק שיפייסו עליה בפני עצמה, כי אין זו פירכא (תוס' ישנים שם; תוס' הרא"ש שם).

כְּדָאֲמַרִּין בגמ' לעיל (כב, א), שמתחילה תיקנו לתרומת הדרן פייס בפני עצמו, אך הכהנים לא באו לפייס משום שלא היתה עבודה זו לבדה חשובה עבורם עד כדי שיטרחו ויקומו משנתם על צד הספק שיוכזו בה, ולכן תיקנו להפסיק עליה יחד עם סידור המערכה וסידור שני גזירי עצים (דבנו הנאל). ויש גורסים 'אלא

המשך מעמוד קודם

היינו בבוקר שלפני הבוקר, שהוא חצות הלילה, ואין הכוונה לבוקר היום (ריטב"א).

זְכִי יֵשׁ לָךְ עִבּוּדָה שְׁנֵי אַחֲרֶיהָ עִבּוּדָה וּפְסוּלָה בְּזֶר עד כדי כך שחייבים עליה מיתה, הלא זר חייב מיתה רק על עבודה תמה [כמבואר לעיל (כד, א)], והיא אמר רבי יוחנן שזר שסידר את המערכה חייב מיתה (ע"פ רש"י). וללשון זו אין לפרש את הקושיא [כדרכו של רש"י בלישנא קמא] שלא מצינו עבודה שאינה תמה הפסולה בזר, שכן קבלת הדם אינה עבודה תמה והיא פסולה בזר [כמבואר במשנה בזבחים (טו, ב)] [ליקוטי הלכות ח, ב מדפי הספר ועין משפט ק בדעת רש"י]. ולפי הלשון הראשונה שרבי זירא לא הקשה כך, דעתו היא שסידור המערכה נחשב עבודה תמה משום שאין עוד עבודה באותם עצים (שיח יצחק; הערות הגר"ש אלישיב).

שְׁאֵנִי שְׁחִיטָה דְּתַחֲלַת עִבּוּדָה הִיא - שחיטה היא תחילת כל העבודות, ולכן היא חשובה לפייס עליה - כשהיא נעשית על ידי כהן - אף שהיא כשרה בזר, ומטעם זה מפסיים גם על דישון מזבח הפנימי [אף שאין זר חייב עליו מיתה], שהוא תחילת עבודת הקטורת, ועל דישון המנורה, שהוא תחילת עבודת הנרות ועבודת פנים, ועל הולכת איברים לכבש, שהיא נחשבת התחלת ההקטרה [והיינו אפילו לסוברים (לעיל כו, א) שכהן אחר מעלה את האיברים למזבח, כי הולכת האיברים והעלאתם הן ענין אחד] (ריטב"א; שיח יצחק בדעת תוס' ד"ה אין).

וְאֵילוּ זְמַן שְׁנֵי גְזִירֵי עֲצִים לֹא קָתְנִי, ומשמע שזמנו בלילה, ומה שנאמר (ויקרא ו, ה) 'ובער עליה הכהן עצים בבוקר בבוקר',